

I

‘Matteo, opstaan!’

Na de wekkerradio en het snooze-alarm nu mama. Ze gilt alsof *World War III* plots is uitgebroken. Nu moet ik mijn bed wel uit. Anders staat ze hier zo meteen en sleurt me in mijn nakie naar de badkamer. Geen wonder dat mijn pa in Thailand is gaan wonen.

Ik rol mijn bed uit. In de douche check ik eerst of het water warm genoeg is. Dat lijkt een eeuwigheid te duren. De nacht was weer eens veel te kort. Waarom begint school niet pas om een uur of tien? Eindelijk, warme stralen die mijn vermoeidheid te lijf gaan. Tien uur. Dat *matcht* veel beter met mijn bioritme. School van tien tot vier. Dan is er tijd zat om te gamen.

Ik draai de kraan dicht, droog me af, trek mijn kleren aan. Voor de confrontatie met mama zou een harnas misschien beter zijn. Verstand op nul: dat kan ook al aardig helpen.

Ik loop de trap af, duw de keukendeur open, duik op mijn stoel. Mama pakt borden en glazen uit de vaatwasser, droogt ze wat bij met een theedoek en zet ze in de kast. Tussendoor vindt ze ook nog de tijd om me een keiboze blik te sturen.

‘Heb je weer tot een gat in de nacht zitten gamen?’

Ik haal mijn schouders op. Ik heb geen zin in een zoveelste discussie.

‘Ik heb je melk al opgewarmd.’

Dat bespaart me een halve minuut. Ik schud wat ontbijtgranen in mijn kom, grijp mijn lepel die ze ook al heeft klaargelegd. De cornflakes knisperen en kraken onder mijn kiezen. Zoals altijd staat de radio op, maar zacht. Ik versta niet alles wat de nieuwslezer zegt, maar genoeg om te snappen dat het om een verdwijning gaat. De zoveelste. En niet alleen in ons land. Steeds weer gaat het om tieners. ‘Wie nu? En waar?’ vraag ik tussen twee kauwbeurten door. ‘Een jongen van veertien. In Wildenburg.’

Ze zegt het met dezelfde zakelijkheid als die waarmee een omroeper verkeersinformatie voorleest. Is ze niet bang dat mij dat ook kan overkomen? Misschien laat het haar koud omdat ik als twee druppels water op mijn vader lijk. De man die ze uit haar leven heeft geknipt. Over wie niets meer gezegd mag worden. Alles wat van hem was, is het huis uit. Ze heeft zelfs het interieur vernieuwd omdat het net iets te veel pa’s stempel droeg.

‘Blijkbaar worden alleen jongens ontvoerd,’ zeg ik, mijn mond nog vol.

‘Dat mag voor jou zeker geen excuus zijn,’ werpt ze tegen. Ik frons.

‘Je weet best wat ik bedoel,’ zegt ze geïrriteerd.

Dat de verdwijningen geen excuus mogen zijn om lek-

ker thuis te blijven, bedoelt ze dat? Het gevaar loert ook bij ons om de hoek. Vorig schooljaar verdween zomaar een jongen van mijn school. Jasper. Een jaar ouder dan ik. Op weg naar school werd hij van zijn fiets geplukt en brutaal in een zwarte bestelwagen gesleurd.

Jaspers klasgenoten kregen de hele dag klasgesprekken in plaats van les. De bofkonten. Het is uiteindelijk relatief goed afgelopen met Jasper. De politie had meteen een spoor. Na een paar dagen al werd Jasper bevrijd uit de handen van een pedofiel. Of beter: een efebofiel – zo noemen ze blijkbaar een volwassene met een seksuele voorkeur voor pubers. Jaspers verdwijning stond dus los van alle andere.

Mama hangt de natte theedoek over de radiator en kijkt op haar mobieltje.

‘Ik moet ervandoor.’ Ze zucht. Mama is bediende in een zakenkantoor. Dat ze niet echt van haar job houdt, is een understatement. Na haar dagelijkse *struggle for life* komt ze elke avond gelaten tot dezelfde bittere conclusie: het leven is niet veel soeps ...

Instinctief trek ik me wat opzij, maar mama slaagt er toch in een zoen op mijn wang te drukken.

‘Je moet vandaag wel naar school, hè,’ zegt ze nog, op een geforceerd zeemzoete toon. ‘Geen gespijbel meer. Straks verliezen we je studiebeurs nog.’

Geld. Mama denkt aan niets anders. Vroeger was ze niet zo. Sinds de scheiding moet ze natuurlijk met veel min-

der rondkomen.

De voordeur slaat dicht. Het voelt alsof ik nu pas vrij kan ademen. Ik speel mijn laatste cornflakes naar binnen. Sta op. Zet mijn kom in de vaatwasser, loop de keuken uit, de trap op. In de badkamer grijp ik mijn tandenborstel. Ik duw er een brede streep tandpasta op. Ik staar naar mezelf in de spiegel. Als mama haar tanden poetst, trekt ze altijd gekke bekken. Ik doe het helemaal anders. Ik poets uiterlijk onbewogen. Als een sfinx. Ik moet nu beslissen: naar school gaan of thuis blijven. Me aanpassen aan het systeem of *fuck you* zeggen? Voor de klas staan fossielen. Jaar na jaar ratelen ze dezelfde leerstof af. Dat ze ons niet kunnen boeien, kan hun geen barst schelen. Zolang ze maar in orde zijn met hun papieren en zolang ze maar hun loon uitbetaald krijgen. Voor een mooie toekomst hoef ik ook al niet te gaan. Mijn neef, Ruben, was een modelstudent. Altijd de eerste van de klas. Op de unief: altijd grootste onderscheiding. Een briljante kop, maar hij is nog altijd op zoek naar werk. Al die inspanningen voor niets. Daar pas ik voor.

Kunnen we geen eten meer kopen als we mijn studiebeurs verliezen? Zo'n vaart zal het toch wel niet lopen?

Ik spoel mijn mond en loop naar mijn kamer. Boekentas of computer? Strever of rebel. Vroeger was een rebel meestal een sukkelaar. Een armoedzaaier die in de goot leefde. Nu kan ik, met de skills die ik met gamen verwerf, superrijk worden. Vannacht deed ik het opnieuw mega-

goed. Mijn ranking is excellent. *Normal games levels 1 tot 30: been there, seen that. Ranked games Brons, Silver, Gold, Platinum, Diamond, Master Tier*: als een wervelwind erdoorheen. *Challenger* is nu aan de beurt.

Ik kijk op mijn mobieltje. Kwart na acht. Als ik er nu niet vandoor ga ...

Het is sterker dan mezelf. Ik start mijn computer op. Ach, school haal ik wel weer in. Bovendien heb ik vandaag toch ook twee uren gym. Sinds ik twee jaar geleden mijn kniebanden scheurde bij het voetballen, haat ik sport.

Het scherm floept aan. Ik installeer me op mijn bureaustoel achter mijn game-toetsenbord. *This is not a crime*. Ik zit hier heel *safe*. Wat kan mij gebeuren, alleen op mijn kamer?

Ik hoef me niet schuldig te voelen. Als ik het goed blijf doen, speel ik straks misschien *EULCS* en daarna *Worlds*. De *Premier League* en *Champions League* voor online *battle players*. En dan vallen er miljoenen te winnen. Wie mort er dan nog over een belachelijke schooltoelage? Zo. *Bulldog*, een van mijn lievelingspersonages, is er klaar voor. Mijn vingers en mijn brein ook. *The game is on*.

Gestommel bij de deur. Iemand stormt de trap op. Mama? Zo mist ze zeker haar trein. Ik wil me omdraaien, haar verwijten dat ze me te veel contro...

Twee grote handen. Ze grijpen. Duwen. Een prop onder mijn neus. Ik zak weg. Alles wordt zwart.

2

Alles wordt wit.

Ik knipper met mijn ogen. Aan het plafond hoog boven mijn hoofd hangt een zwarte plastic bak met in het midden een glazen plaat. Een omgekeerde scanner, daar lijkt het op. Ik lig niet op mijn eigen bed in mijn eigen kamer, maar op een flinterdun matras op de grond, in een groezelige kamer. In de kamer staat alleen een metalen bureau met een stoel ervoor. Boven het bureau zit een klein raam met dikke tralies ervoor. Het raampje is van ondoorzichtig melkglas.

Ik moet iemand bellen. De politie. Mama. Ik tast in mijn broekzak. Geen mobieltje.

Wat is er toch gebeurd? Ik pijnig mijn hersenen. Ik wilde net starten met gamen. En toen was daar iemand, in mijn kamer. Een prop voor m'n mond. Chloroform?

Al die verdwijningen van de voorbije maanden ... Ik ben dus het volgende slachtoffer. Ontvoerd op klaarlichte dag. Deze keer hebben ze niet op straat toegeslagen. De achterdeur stond vast nog open. Of een raam? Of hebben ze de voordeur geforceerd?

Ik kijk opnieuw naar het bureau in mijn cel. Geen laptop of pc. Nu pas dringt het helemaal tot me door. League

of Legends: *forget it, boy!* Ik zal punten verliezen en naar een lagere *division* zakken. Mijn skills kwijtraken. Mijn snelheid. Nu ben ik pas echt pissig. Mij mijn hoop op een profcarrière afpakken!

Ik spring op van mijn matras, loop naar de deur, bonk er met mijn vuisten op.

‘Laat me hier uit! Ik wil hieruit!’

Eerst hoor ik niets. Daarna zware voetstappen. Ze stoppen voor mijn deur. Een sleutelbos rinkelt. Instinctief deins ik achteruit. De zware deur zwaait breed open. In de deuropening verschijnt een man, helemaal in het kaki, als een paracommando. Hij heeft een zwarte bivakmuts op. Ik zie alleen zijn ogen en zijn mond. Handschoenen en een gordel met een gummistok, handboeien en een pistool. Aan zijn voeten zitten legerbottines.

‘Waarom zit ik hier?’ vraag ik, stoerder dan ik me voel.

‘Wat zijn jullie met mij van plan? Ik heb niets misdaan.’

De man grijnst. Even. Staart me indringend aan. Donkere, dreigende blik. Ten slotte priemt hij zijn wijsvinger in mijn borstkas. ‘Au!’ Als de punt van een mes.

‘Zwijgen,’ bitst hij. ‘Dat is basisregel nummer één. Je moet altijd zwijgen, tenzij wij jou iets vragen. Tegenspreken en praten zonder toestemming wordt streng bestraft.’

Ik sta perplex. Waar ben ik in godsnaam beland?

‘Je gaat nu de kamer uit, dat is een bevel. Dat is meteen regel nummer twee: bevel is bevel. Geen gemor of er zwaait wat.’

De man wijst naar de gang. Waarom zou ik hem niet gehoorzamen? Ik wil niets liever dan weg hier.

In de gang wacht een tweede para me op. Zelfde uitrusting, zelfde wapens.

‘Volgen.’

We lopen door een lange, duistere gang. Nergens vensters. Wel brandt er om de tien meter een soort flauw noodlicht. Links en rechts deuren. Elke deur draagt een nummer. Celdeuren? Zitten alle ontvoerde jongeren hier opgesloten? Als een zware crimineel word ik naar het einde van de lange gang geëscorteerd. Twee para's per gevangene: als dat de algemene regel is, wordt het wel moeilijk om hier ooit te ontsnappen. Twee tegen één. En wat voor twee. Kleerkasten.

Ik moet ineens heel hard aan mama denken. Zouden ze haar al hebben gebeld van school omdat ik er niet ben? Vast wel. Ze zal razend zijn. Misschien komt ze meteen naar huis om mij een bolwassing te geven. Wat zal ze schrikken. Geen spijbelende zoon, maar een omgevallen bureaustoel, sporen van een inbraak ... Waarschuwt ze meteen de politie? Straks leest de nieuwspresentator op saaie toon voor dat de veertienjarige Matteo Dewulf verdwenen is. De zoveelste ontvoering op rij. De moed zakt me in de schoenen.

We staan voor een gepantserde deur. De para voor me haalt een *oversized* metalen sleutel boven en draait hem

in het slot. Een harde klik. De deur gaat open. We belanden in een bredere gang met heel veel licht dat door grote vensters aan de rechterkant naar binnen valt. Ik kan nu zelfs naar buiten kijken. Gras en bomen. Veel bomen.

Even later staan we bij een nieuwe deur, een gewone houten deze keer. *Bureau* staat op een bordje centraal op de deur. Para nummer een belt aan. Het lichtje ‘binnen’ knipt aan, vergezeld van een scherp geluid. De para duwt de deur open en loopt meteen naar binnen. Ik volg. Para nummer twee gaat niet mee. Achter mijn rug duwt hij de deur dicht. Waarschijnlijk moet hij de wacht houden.

Achter een breed bureau zit een man in een grijs pak. Kalend. Zware bril met zwarte montuur. Haviksneus. Hij wenkt me.

‘Van zo ver kan ik je moeilijk zien. Kom wat dichterbij.’

Ik schuifel naar voren. Aan het plafond hangt dezelfde bak als die in mijn cel. De man achter het bureau heeft mijn blik gevolgd.

‘Dat is een scancam,’ legt hij uit. ‘Daarmee kunnen we iedereen niet alleen vierentwintig uur op vierentwintig in de gaten houden, we kunnen ook ieders gedachten lezen. Zo kunnen we ingrijpen wanneer nodig.’

‘Dat is een inbreuk op de privacy!’ Ik heb het in de les geschiedenis geleerd: iedereen, zelfs de grootste crimineel, heeft recht op privacy. Dat staat in de Universele Rechten van de Mens.

‘Er zijn grenzen aan de privacy,’ reageert de bureauman kalm. ‘Trouwens, met jullie smartphones hebben jullie ook geen privacy, maar daar kraait geen haan naar.’ Hij wappert met zijn handje. ‘Kom eens voor me staan.’

Ik schuifel tot vlak voor het bureau.

‘Matteo Dewulf, dat is toch jouw naam, hè?’ Met zijn wijsvinger duwt hij zijn bril wat hoger op zijn neus.

‘Luister goed: vanaf nu vergeet je je naam. Je krijgt een nieuwe van ons. Iedereen krijgt hier bij aankomst een nieuwe identiteit. Voortaan heet je Matt Parker. *Parker* omdat je nu bij ons in zekere zin *geparkeerd* staat.’

De man trekt een knipoog naar de para naast me en lacht een vettig lachje. Ik ben niet onder de indruk en de para blijktbaar ook niet.

‘Goed. Zeg me na: mijn naam is Matt Parker.’

‘Mijn naam is ... Nee! Wat denken jullie wel? Wat is dit voor een raar spel? Wat is de bedoeling hiervan?’

‘Geen vragen, geen gemor,’ gromt de para naast me. Zijn hand gaat naar zijn gordel.

De man achter het bureau maakt een afwerend gebaar.

‘We hebben jou uit handen genomen, Matt,’ antwoordt hij kalm. ‘Je moeder kon de opvoeding niet meer aan.’

Mama? Al het bloed trekt uit mijn gezicht. ‘Zit mama hier achter?’ Ik hoor nauwelijks mijn eigen stem.

‘Dat heb ik niet gezegd. Wij vonden het nodig om tussen te komen en jou in een *time-out* te plaatsen. Voor hoe-

lang, dat bepalen we zelf. Of beter: dat bepaal jij. Hoe beter je je gedraagt, hoe eerder je vrijkomt. Is dat duidelijk?’

‘J...ja,’ stotter ik.

‘Ja, meneer. Hier antwoord je altijd met twee woorden.’

‘J...jja, meneer.’

‘Oké. Dan mag je je nu uitkleden.’

Me uitkleden? Hier en nu? Wat zijn ze met me van plan?

‘Vooruit, we hebben niet de hele dag!’ bijt de man me toe.

Hij staat op, pakt uit een kast een grijze plunje en gooit die naar me toe.

Ik trek schoorvoetend mijn T-shirt uit, dan maak ik de knop van mijn broek los.

‘En je sokken, je onderbroek, je schoenen. Komaan, we hebben niet de hele dag!’ blaft de man.

Ik verstijf. Moet ik bloot ...

‘Je draagt geen persoonlijke kleren meer, maar kleren van de instelling. Dezelfde voor iedereen. Je bent hier geen individu meer, maar een deel van een groter geheel.’

Met tegenzin trek ik alles uit. Vliegensvlug trek ik de nieuwe, grijze boxershort aan, daarna een grijze linnen broek, een T-shirt en een linnen jas. Ik krijg ook nieuwe, spuuglelijke grijze schoenen.

‘Is dit een gevangenis?’

Ik heb de nieuwe zwijgregel nog niet helemaal onder de knie. Ik krijg een stomp tegen mijn schouder, maar weer gebaart de man achter het bureau met een knikje.

‘Hangt er maar van af hoe je het bekijkt,’ zegt hij. ‘Hier, dit papiertje moet je ondertekenen. Daarna mag je beschikken.’

Ik buig me over het bureau. Op het papier staat: *Tussen VBS De Bron en Matt Parker is overeengekomen dat laatstgenoemde opgenomen wordt voor re-educatie met het oog op een eventuele re-integratie in de maatschappij.* De man leest de vraagtekens in mijn ogen.

‘VBS staat voor verbeteringsgesticht. De benaming De Bron verwijst naar het feit dat we jullie terug naar de oorsprong willen brengen. Of, om het in jullie jargon te zeggen: we willen jullie rebooten. Dat is nodig om daarna een betere versie van jullie te kunnen boetseren.’

De Bron. Het doet me denken aan de namen die ze aan rusthuizen voor bejaarden geven. *De Ochtendgloed. De Gouden Dageraad.* Terwijl je heel goed weet dat de helft van de bewoners binnen de vijf jaar sterft. Zoals mijn opa. Na een half jaar was hij al naar pierenland.

‘Komaan, we hebben niet de hele dag. *Gelezen en goedgekeurd* schrijven en daarna je handtekening zetten.’

Heb ik een keuze? Ik teken.

‘Je mag naar je groep voor de lessen. Jullie zijn nu met z’n vieren.’

Een nieuwe gang in. Al na een paar stappen blijft de para voor me staan bij een deur met een doorkijkvenster erin. ‘De les godsdienst duurt nog een paar minuten. Ga maar naar binnen.’

De para duwt de deur open. Voor de klas staat een wat oudere, grijzende man. Een houten kruis bengelt aan een lang touw om zijn borst. Hij kijkt me aan.

‘Welkom, Matt. Je mag achteraan gaan zitten.’

Achteraan? Het klasje is superklein. Er staan maar vijf banken. Op de eerste bank zit een slungelachtige kerel met een rastakapsel. Achter hem een jongen met kortgeschoren kop en een tattoo op zijn arm. De derde in de rij is de kleinste. Hij heeft lang blond haar en pukkels. Alle drie hebben ze een boek voor zich. Ook op de vierde bank, waaraan ik ga zitten, ligt dat boek al klaar, geopend.

‘We hebben net een passage uit de Bijbel gelezen,’ zegt de leraar. ‘Uit het tweede boek van Samuel hebben we net hoofdstuk elf en twaalf gelezen, over David en Batseba. Ken je dat verhaal, Matt?’

‘Nee.’ De Bijbel? Serieus?

‘Nee, *meester*,’ corrigeert de leraar. ‘Je moet mij *meester* noemen. In de lagere school is dat heel gewoon. Waarom

denkt iedereen dat dat in het middelbaar niet meer hoeft? Noah, leg jij even uit waarover David en Batseba gaat.'

De leraar wijst de rasta op de eerste bank aan.

'David is een relatie begonnen met een getrouwde vrouw: Batseba. Hij heeft haar zwanger gemaakt. God is daar niet blij mee.'

'Goed zo, Noah. God heeft David gestraft. Hoe deed hij dat?'

De leraar wijst de pukkelkop aan.

'Hij heeft het kind van David en Batseba ziek laten worden en laten sterven.'

'Klopt, Django. Tot hier waren we gekomen met onze nabespreking. En nu de belangrijkste vraag: wat is de moraal van het verhaal? Met andere woorden: wat leert dit verhaal ons?'

Algemene stilte. Eerst kijkt de leraar ons nog aan met een verwachtingsvolle blik. Zijn glimlach sterft weg wanneer de stilte blijft duren. Leerkrachten verwachten altijd dat hun leerlingen actief en geïnteresseerd zijn en op de meest idiote vragen een antwoord kunnen formuleren. Zo werkt dat niet. Ik antwoord niet zomaar op commando. Trouwens, wat leerkrachten verwachten, zijn voorgekauwde antwoorden uit hun handboek. Heb ik het schijt aan.

'Wat denk jij, Matt?' dringt de leraar aan.

Ik staar naar het plafond. Ik zie het nu pas: daar hangt ook zo'n bak zoals in mijn cel en in het bureau. Overal worden we bespied, alsof we misdadigers zijn. Wat zou-

den die drie uitgespookt hebben?

'Dat we niet zomaar alles kunnen krijgen of doen wat we willen. *You can't always get what you want,*' floept Django eruit.

'Heel goed.' Kijk, *meester* glimlacht alweer. 'Er is goed en er is kwaad. Als we voor het kwade opteren, zal God ons straffen.'

Goed en kwaad. Wit en zwart. Wat met grijs? Er is vooral veel grijs rondom ons, denk ik. Zwart en wit, dat is voor kinderen.

'We kunnen onze straf niet ontlopen. David bidt tot God voor zijn zoon, hij begint te vasten en als hij zich terugtrekt voor de nacht, slaapt hij op de grond. Toch voert God zijn straf uit.'

De leraar kijkt ons stralend aan.

'Zo is het ook met ons. We zitten hier onze straf uit omdat we iets verkeerd hebben gedaan. Het is goed dat we deze straf uitzitten. Dat we beseft krijgen van goed en kwaad en tot inkeer komen.'

Wat een preek.

'Het verhaal geeft ons tot slot ook hoop,' vervolgt de leraar. 'Vertel eens hoe, Vince?'

Tattoo gaat wat rechter zitten. 'Na de straf gaat David naar Batseba en slaapt met haar. Zij baart opnieuw een zoon, Salomo. De Heer heeft het kind lief.'

'Heel goed, Vince. De Bijbel brengt altijd een boodschap

van hoop. Ook het Oude Testament. Onthoud dat. Trek jullie eraan op tijdens moeilijke momenten.'

Alsof het zo getimed is, gaat de bel. Geen tophit radiomuziekje zoals bij ons op school, maar een schelle bel zoals in oude films. Een marteling voor mijn trommelvliezen. 'Goed,' zegt de leraar. 'Tijd voor de fysiek. *Ora et labora*, nietwaar? Jullie mogen nu in stilte vertrekken naar de Zwarte Berg.'

De Zwarte Berg? Mag ik nu al naar buiten? Mijn klasgenoten staan op en lopen naar de deur. Ik volg, benieuwd om wat komen gaat.

4

Twee wachters, een voorop, een achterop, escorteren ons door de gang met de klaslokalen – ik tel er een achttal – tot we opnieuw bij een zware deur komen. De bewaker grijpt zijn sleutelbos die aan zijn riem bengelt, draait een grote sleutel in het slot en duwt de deur open. Verrassing! We staan meteen buiten. Rondom is er een metershoge omheining. Rechts van ons struiken en bomen. Links een sportterrein met bruinrode gravel. Twee mini-voetbalgoals. Mogen we daar voetballen? Met mijn knie is dat geen goed idee. Weten ze daarvan?

We wandelen over een grindpad. Voor me een grote hoop zwarte aarde. Is dat de *Zwarte Berg*? Een nieuwe bewaker wacht ons daar op. De andere twee laten ons bij hem achter.

'De Zwarte Berg moet dringend verplaatst worden,' grijnst de man. 'Jullie hebben exact vijftig minuten de tijd.' Hij wijst naar de schoppen op de grond. Mijn klasgenoten laten het zich geen twee keer zeggen. Alsof ze tonnen goesting hebben, grijpen ze de schoppen en gooien als gekken de aarde een halve meter verder op de grond.

'Als het niet lukt, volgt een straf,' pept de bewaker ons nog wat extra op.